

SENLINYU

ALCHEMISED

SenLinYu

ALCHEMISED

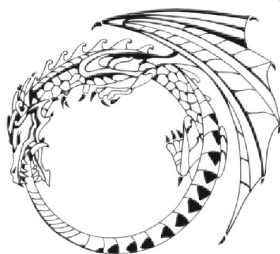
S engleskoga preveo
Igor Rendić

PULS

PRVI DIO

PROLOG

HELENA BI SE ponekad zapitala ima li još uvijek oči. Tami koja ju je okruživala nije bilo kraja. Isprva je mislila da će se, ako dovoljno dugo pričeka, pojaviti barem neki tračak svjetla ili da će netko doći po nju. No koliko god dugo čekala, nije bilo ničeg.

Ničeg osim beskrajne tame.

Imala je tijelo; osjećala je kako je obavija poput kaveza, ali unatoč svem trudu i odlučnosti nije ga uspijevala natjerati u pokret. Plutalo je nepomično, izuzev kad bi se mahnito zatreslo pri svakom udaru... struja bi je proparala, krenula od potiljka pa natjerala svaki mišić njena tijela na divlje trzanje. Udari bi se zatim povukli jednako brzo koliko bi se i pojavili. Jedino su joj oni pružali orijentir u vremenu.

Svrha im je bila da spriječe potpuno propadanje njenih mišića dok je u hibernaciji. Helena se sjećala tog detalja. Sjećala se i da je tu završila kao zatvorenica, da su je držali konzerviranu, ali i da će jednog dana netko doći po nju.

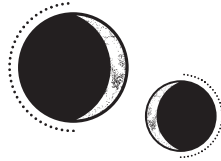
Isprva je pratila vremenski raspon između svakog udara kako bi izračunala koliko su česti. Brojala je sekunde. Deset

tisuća osamsto. Svaka tri sata, u sekundu. Uvijek isto. Brojala je zatim udare, ali kako je njima broj neprestano rastao, tako je prestala jer se prepala istine.

Primorala se usredotočiti na druge stvari umjesto na čekanje. Umjesto na beskraj. Umjesto na mrak. Morala je čekati i stoga si je zadala rutinu kako bi joj um ostao svjež. Zamišljala je šetnje. Litice i nebo. Posjećivala bi u mislima sva ona mjesta kojima je već lutala. Sve knjige koje je ikad pročitala.

Morala je izdržati. Ostati na oprezu. Jer tako će biti spremna. *Morala* je ostati spremna.

Nije si namjeravala dopustiti da se izgubi.

1. POGLAVLJE

KAD SE NAPOKON pojavila, svjetlost je skoro raskolila Helenin mozak. Čulo se vrištanje.

»Jebote! Kako je ova budna?« Neki se glas probio kroz agoniju osjeta.

Svjetlost ju je ubadala, bila je šiljak zariven u njene oči, rovala joj je po lubanji. Bogovi, kakva bol u očima.

Migoljila se. Svjetlost se zamutila, nagnula. Neka joj je tekućina palila grlo. Rikalo joj je u ušima.

Glatki prsti gnječili su joj ruke sve do kostiju, potezali ju uvis. Zrak joj je navro u pluća, grčila su se dok je tekućina navirala natrag van.

»Jebeš ovaj hibernacijski gel, ne mogu pošteno zgrabiti. Daj, nek začepi! Udavit će samu sebe.«

Ispustili su ju i glavom je udarila u nešto. Grubi joj je kamen derao kožu ruku. Slijepo se koprcala, trsila uspraviti na ruke. Čvrsto je sklopila oči, ali svjetlost je i dalje bila poput noža u njenoj glavi. Sad su joj otrgnuli nešto tvrdo sa šije, nešto toplo i mokro klizilo joj je kožom.

»Pa jebote, kako to da je budna? Netko je sjebao dozu. Ne daj joj da otpuže.«

Ponovno su ju zgrabili za ruke, podigli s tla.

Otela im se, silom otvorila oči. Vidjela je samo jarko bijelo svjetlo. Nasrnula je prema jednome.

»Kujo jebena, porezala si me!«

Bol joj je eksplodirala potiljkom.

KAD SE PONOVRNO OSVIJESTILA, još uvijek je bilo svjetla.

Polako se vratila, kao da je bila pod vodom, plivala k površini koja se mreškala tik izvan njena dosega, svijest koja je polako curila natrag na svoje mjesto. Oči su joj bile zatvorene; svjetlost je bila tik s druge strane. Već je osjećala bol koju donosi.

Ležala je na nečem tvrdom. Hladni stol, metalan i nepomičan pod njenim prstima.

Mogla je jedva jedvice razabrati glasove, prigušene, ali blizu.

»No?« Ženski glas. »Ima li ih još?«

»Ne.« Muški glas. Onaj od ranije. »Izvadili smo ostale. Samo je ova bila krivo pohranjena.«

»I bila je pri svijesti kad ste otvorili spremnik?«

»Apsolutno. Počela je vrištati čim smo podigli poklopac i izvadili ju. Skoro me srčani strefio. Willems se toliko iscimao da ju je skoro utopio, a kad smo ju napokon izvukli, podivljala je. Usro sam se od straha sve dok ju nismo onesvijestili. Imala je intravenoznu i sve to, ali sedativi nisu tekli. Netko je valjda slučajno udario kontrolu i isključio ih.«

»Što i dalje ne objašnjava zašto nemamo zapise o njoj«, rekla je žena. »Čudno mi je to.«

»Vjerojatno su žurili. Računam da ju nisu dugo držali. Čak i oni kod kojih su se držali procedure većinom su mrtvi. Jako puno spremnika sadrži samo juhu i kosti.« Muškarac se napeto nasmijao.

»Znat ćemo više kad ju odvedem u Središnjicu«, rekla je žena i zvučala nezainteresirano. »Dobro si napravio što si prijavio ovo. Riječ je o anomaliji. Javi mi kasnije koliko se ostalih

probudilo. Sva trupla koja su dovoljno netaknuta za reanimaciju idu u rudnike. Sva živa roba ide za Pogon.«

»Naravno. I pohvalit ćete me, hoćete? Puno će to značiti ako dođe od vas.« Muškarac je zvučao pun nade, njegov tihi smijeh forsiran. »Ne pomlađujem se, znate.«

»Arhinekromant razmatra mnoge podnesene molbe. Vaš rad neće biti zanemaren. Pripremite kamion za prijevoz.«

Čuli su se koraci kako se udaljavaju pa mrzovoljni uzdah.

»Ne moraš glumiti nesvijest, znam da si budna. Otvori oči«, rekla je žena. »Zmijenila sam ti osjetila, svjetlost ti ne bi više trebala smetati.«

Helena se pažljivo zagledala kroz trepavice.

Svijet oko nje bio je zelenkasti sumrak, svaki obris nalik sjeni. Nešto nalik osobi kretalo se desno od nje.

Usporenim je pogledom pratila te pokrete.

»Dobro je to. Pratiš upute i pokret.«

Helena je pokušala zaustiti, ali iz nje je izašao samo tihi dah.

Čulo se škljocanje kemijske olovke, listanje papira.

»No, zatvorenik 1273 ili si možda zatvorenik 19819? Imaš dva registarska zatvorska broja, ali nijedan nije zaveden u ovoj ustanovi. Imaš li možda i ime?«

Helena nije odvrtila. Sad kad se nije više užasavala samog koncepta svjetlosti, mogla je razmišljati. Još uvijek je bila zatočena.

Žena je nestrpljivo puhнула. »Razumiješ li me?«

Helena nije reagirala.

»No, valjda ni ne mogu očekivati previše. Ionako ćemo uskoro znati. Ti, vodi ju.«

Obris se zamućeno udaljio, pojavili su se neki novi. Hladna joj se koža pritislula o zapešće. Smrad kemijskih konzervansa i starog mesa palio joj je nosnice. Nekrorobovi. Pokušala im je razabrati lica, ali pogled joj je uporno klizio s njih, odbijao se usredotočiti.

Stol je počeo vibrirati dok su ga kotrljali preko kamenog poda, svaki trzaj joj se širio lubanjom sve do zuba.

A onda je postalo tako jarko, kao da su joj zarivali igle ravno u oči. Prigušeno je vrisnula, čvrsto sklopila kapke.

Osjetila je mučninu kad ju je nešto poteglo uvis i vratila se tama, a neki je motor brundao negdje ispod nje.

Morala je pobjeći. Pokušala se pomaknuti, osjetila zvečanje metala.

»Lezi mirno.« Ženin se glas naglo vratio. Jako blizu.

Helena se trznula od njega, disala naglo i isprekidano dok su joj se ruke i noge napinjale, sputane. Morala je pobjeći. Morala je...

»Nemoj mi još i ti kvariti dan«, žena će, ledena glasa.

Prsti su čvrsto stegli Heleninu lubanju pri dnu i energija joj je počela pulsirati mozgom.

Vratila se tama.

PROBADAJUĆA BOL I nagli užas istrgnuli su Helenu iz stiska nesvijesti.

Tromo se uspravila, očiju širom otvorenih, taman na vrijeme da vidi kako se injekcija odmiče. Čuo se prasak lanca i srušila se na leđa dok joj je srce tuklo u prsima, svaki otkucaj bolan kao da je upravo bilo probodeno.

»Eto.« Čulo se tiho zvečanje injekcije ispuštene na metalni pladanj negdje desno od nje. »Sad bi trebala postati i lucidna i razgovorljiva.«

Bila je to ista ona žena.

Helena više nije bila na stolu ni u kamionu. Pod njom je bio tvrdi madrac, okruživao ju je snažan sterilni vonj antiseptika.

Sivi se strop nadvijao nad njom.

Kroz svu tu bol nekakva je energija sad divlje i naglo kolala njenim žilama, pretvarala se u vrelinu koja joj je palila šake dok je migoljila prstima. Osjećala je kako joj se svijest izoštrava i sve postaje jasnije, bistrije. Okrenula se, a metal joj je stezao zapešće.

»Ništa od toga. Prije ćeš si kosti polomiti nego se osloboditi tih okova. Odgovori mi na pitanja i možda ti dopustim da ustaneš prije nego što narkotik popusti. Rečeno mi je da inače zna biti jako bolno.«

Sputana tijela, Helena je osjećala kako joj sad misli jure. Injekcija je očito bila neki grub stimulans. Zatočena u njoj, energija joj se prelila u mozak i sad su sve te rasute i uspaničene misli stjecale kristalno jasan fokus.

»Helena Marino. Ti bi...«, čulo se šuštanje papira, »trebala biti pokojna, barem prema tvom dosjeu 1273. Zabilježena si bila za eliminaciju na osnovi nespecificiranih 'ekstenzivnih ozljeda'. Ali oznaka 19819 znači da si bila odabrana za hibernaciju.« Još listanja. »No ne postoji zapis da si ikad primljena u ustanovu ni obrađena.« Žena je usisala zrak kroz zube. »Od kolovoza prošle godine ti ne postojiš nigdje u našem sustavu. Četrnaest mjeseci. I onda te sad pronađemo u istom hibernacijskom skladištu u koje nikad nisi službeno stigla. Kako to?«

Helena je usporeno treptala dok se trsila obraditi informacije. Četrnaest mjeseci?

»Nitko ne može toliko dugo preživjeti hibernaciju. Čak je i šest mjeseci gotovo nemoguće uz savršene uvjete, a ti nisi ni bila propisno uskladištena. Otkud si se onda pojavila? I tko te tamo stavio?«

Helena je okrenula glavu, odbijala odgovoriti.

Žena je tiho zabrujala, prišla joj bliže. »Nisi u nevolji. Reci mi istinu i sve će ovo završiti. Gdje si bila prije nego što su te stavili u hibernaciju?«

Polako je izgovorila to pitanje naglašavajući svaki slog.

Helena nije ništa rekla iako joj je čeljust gorjela od žudnje za micanjem. Tijelo joj je sad drhtalo dok su joj otkucaji srca vibrirali duboko u žilama.

Nije više imala koga štititi, ali ipak je odbijala surađivati sa svojim tamničarima. Odbijala im je išta olakšati, čak i vođenje zapisa.

Uostalom, nije bila nigdje drugdje.

»Gdje. Si. Bila. Prije hibernacije?« Žena je sad bila glasnija.

Helenino se grlo steglo i trsila se ne razmišljati o odgovoru jer prisjećanje ju je razapinjalo od boli.

Prije skladišta bila je zarobljena sa svima ostalima; nagurali su ih bili u kaveze ispred Alkemijskog tornja, tamo su doveli sve zatvorenike kako bi svjedočili »proslavi« kraja rata.

Još uvijek je njušila dim i krv na ljetnoj žegi, čula razdražano klicanje dok su vođe Otpora umirali, njihovi krici zamirali. Gledala je kako umiru i znala je da čak ni tad još nije kraj.

Jer neki bi nekromant u okupljenoj gomili požurio na čelo, željan svima pokazati svoju vještinu i za samo koji trenutak mrtvo bi tijelo ponovno ustalo. Netko kome je Helena vjerovala ili pod kim je služila sad bi bio vraćen reanimacijom. Nekrorob, prazno truplo, sad poput stroja. Rasporili bi ga, rasparali kožu na trake, povadili organe; zatim bi njime, praznih očiju i mlohava lica, ubili sljedećeg »izdajicu« na još brutalniji način.

Smaknućima je došao kraj tek kad je zrak postao crven od krvave izmaglice.

Mrtvo tijelo generala Titusa Bayarda ubilo je njegovu vlastitu suprugu. Polako. Natjerali su ga da reže komade mesa s nje i zatim svaki pojede.

Svaka bi smrt otkinula komad Helene sve dok u njenim prsima nije ostala samo spilja od tuge. Kad su ostali bez onih koje vrijedi ubiti javno, stavili su je u hibernacijski spremnik.

Ostali su zatvorenici bili u nesvijesti dok su ih paralizirali, umetali im igle u žile i cijevi u nos, stavljali maske za disanje na lice. Ali ne i Helena.

Nju su držali budnom, svjesnom u klaustrofobičnom užasu svega što joj se zbivalo, zatočenu u vlastitom tijelu, ostavljenu u tami. Ostavljenu da čeka da netko dođe po nju.

Nitko nikad nije.

Prsti su pucnuli pred Heleninim licem, trznuli ju i povukli natrag iz sjećanja. Ona ju je žena strijeljala pogledom.

»Neće meni neka greška u zapisima ukaljati reputaciju. Ako nećeš odgovoriti, prestat ću ja ovo raditi na *lakši* način.«

Helena se stresla.

»Eto, ipak me razumiješ.«

Utroba joj se stisla, ali čeljust je i dalje čvrsto držala stegnutom.

Žena joj je prišla bliže. Helena je s mukom pokušavala razabrati detalje. Četvrtasto lice, usne napućene od nestrpljenja. Medicinska uniforma.

»Možda je vrijeme za primjer.« Žena je pritisnula dlan o Helenin vrat. Helena je oštro dahнула dok je bolno ledena energija kolala njome sve do kralježnice.

Nije to bilo kao oni električni udari u spremniku; ovo se zarivalo iz ženine ruke u Helenu poput igle. Energija je brujala njome poput zvučne vilice, i to sve dok naposljetku obje nisu rezonirale na istoj valnoj duljini.

Žena je zgrčila prste. Bol je bljesnula u svakom živcu Helenina tijela. Dahнула je, vrisnula dok joj se tijelo kočilo, šake grabile po liscama.

»Mirno.«

Trzaj ruke i Helenino je tijelo postalo mlohavo. Nije osjećala ništa niže od prsa. Kao da joj je presječena kralježnica. Krv joj je panično kolala žilama.

Žena je zamahnula rukom i nestalo je te otupjele praznine.

Prsti ogrubjeli od sapuna prelazili su opasno po Heleninoj ruci.

»Razumiješ li sad?«

Ženina je rezonanca i dalje kolala njome poput struje, iskonsko upozorenje. Helena je uspjela drhtavo kimnuti. Trebalo joj je već ranije postati jasno da je žena vivimant. Obrnuti blizanac nekromancije, vivimancija je upravljala živima umjesto mrtvima.

»Znala sam da ćeš razumjeti. Hajdemo još jednom.«

Helena je osjetila težinu u grlu, vrelinu u očima. Svaki joj se živac trzao, krv joj je rikala u ušima. Zar bi joj naškodilo kad bi odgovorila?

»Otkud si došla?«

»Vsss-t-kusss —«, Helena se mučila natjerati jezik da surađuje s njom.

»Mani se tih stranih gluposti. Pričaj paladijski«, oštro će žena.

Paladijski jezik nije ustvari postojao; žena je govorila sjevernjačkim narječjem. Helena joj je to i htjela reći, ali nije joj se činilo da bi pomoglo. Progutala je slinu, pokušala ponovno, ali jezik je sve spetljao.

Žena je uzdahnula. »Zašto mi vi iz Otpora uvijek tratite vrijeme? Možda da ti malo drmnem mozak pa se sjetiš kako se govori pravi jezik.«

Ovog je puta čvrsto zgrabila Heleninu glavu. Rezonantni je val bio poput plime, nabio se o nju s obje strane istovremeno.

Sve se zacrvnjelo. Vrisak koji se probio iz Helenina grla bio je životinjski.

Ruke su se naglo odmaknule. »Ma što?«

Helena nije znala trči li žena oko nje ili se to soba okreće.

»Što je ovo? Tko ti je ovo učinio?«

Helena je ošamućeno zurila uvis dok se crvenilo povlačilo. Ruke su joj se trzale i tresle, grčile sputane lancima. Nije znala što ta pitanja znače.

»Učinili su nešto tvom umu«, rekla je žena i zvučala zapanjeno, ali i neobično ushićeno. »Nekakvu transmutaciju. Nikad se nisam susrela s ovako nečim. Morat ću ovo prijaviti. Trebam specijalista. Ti imaš...« Zastala je. »Nema imena za ovo! *Ja* ću ga morati smisliti...«

Činilo se da većinom razgovara sama sa sobom. »Transmutacijske barijere u mozgu. Kako je to moguće? Nikad nisam... i ima uzoraka u njima.«

Ponovno je dotakla Helenu. Helena se stresla, ali rezonanca ovog puta nije donijela muke, već samo tračak energije u njen mozak, tek toliko da sve ponovno bude divlje crveno.

»Ovo je tako detaljno, prelijepo, profesionalno odrađen posao. Neki je vivimant ručno prespojio ljudsku svijest.«

Helena je ležala i ništa nije razumjela.

Ženino je lice sad bilo toliko blizu Heleninu da je mogla razabrati njene modre oči i duboke bore između njih i oko njenih usta. Zagledala se u Helenu, vidno fascinirana.

»Da je Bennet još uvijek tu, divio bi se koliko je ovo precizno odrađeno.« Rezonanca u Heleninu umu bila je opipljiva kao da je riječ o prstima koji joj kližu po unutrašnjosti lubanje. Ženine su modre oči izgubile fokus dok je radila nešto. »Samo jedna mala greška u bilo kojem trenutku i sad bi bila biljka, ali tko god da je ovo učinio ostavio te *gotovo* potpuno netaknutom. Brilljantno.«

»Šttt-ttoo?« Helena je napokon uspjela izgovoriti jasnu riječ.

»Pitam se... kako to izgleda?« Žena se udaljila pa vratila koji trenutak kasnije, noseći u rukama staklenu ploču.

Helena je zaškiljila i prepoznala predmet. Rezonantni ekran. Često ih se bilo koristilo za prezentacije na akademiji i alkemijske medicinske postupke. Plin u staklu pomoću reaktivnih čestica zrcalio bi oblik i uzorak rezonantnog kanala.

Žena je držala staklo nad njom, dlana slobodne ruke prislonjena na Helenino čelo, odašiljala rezonancu kroz njezinu lubanju. Heleni se sve ponovno zacrvnjelo pred očima, ali sad je škiljila, gledala kako se mutni oblak između staklenih ploča uobličava u nejasan obris ljudskog mozga, a zatim u nerazumljivu paukovu mrežu linija koje su tvorile klupku.

»Sumnjam da ti razumiješ išta od ovog, ali zamisli si um kao... kao grad. Tvoje misli jure raznim ulicama na putu k odredištu. Ove linije koje vidiš ulice su kojima je promijenjena putanja. Postavljene su barijere uobličene transmutacijom. Umjesto da ti mozak ima prirodan uzorak, netko je u njemu stvorio alternativne rute. Neka su područja u potpunosti odsječena. Ne mogu ni zamisliti kako... Razina vještine potrebna za ovo...«

Utihnula je. Odložila je staklo u stranu pa se zagledala u Helenu.

»Tko je radio na tebi?« Pitanje je bilo glasno, izgovoreno sporo i pretjerano naglašenih slogova.

Helena je samo odmahнула glavom.

Ženin je izraz lica postao opasno grub, ali onda se činilo da se predomisli. »A valjda ni ne možeš znati s obzirom na stanje tvog mozga. Vjerojatno imaš sreće što se sjećaš vlastitog imena. Pretpostavljam da si studirala alkemiju.« Odsutno je prstom kucnula po metalnom okovu Helenina zapešća.

Helena je oprezno kimnula.

»I strankinja si. Očito.« Pogledala je Helenu od glave do pete.

Helena je progutala knedlu. »Etras.«

»O, pa ti si daleko od doma. Sjećaš li se repertoara rezonanci?«

»Raz... nolik.«

»Hmmm.« Ženine su se obrve nabrale dok je sad pažljivije proučavala Helenu. »Čekaj. Čula sam ja za tebe. Ti si ona mala genijalka koju su Holdfasti sponzorirali. To je bilo sigurno pred desetljeće, tako da ti je sad koliko, dvadeset i nešto?«

Helenu su oči pekale dok je ukočeno kimala.

Žena je podigla obrvu. »Sjećaš li se što se dogodilo tvom sponzoru, Principatu Apollu?«

»Ubijen.«

»Mmm. I onda rat. Toga se sigurno sjećaš. Jesi li pomogla mladom Holdfastu da spali grad? Dragi Luc, kako ste ga svi rado zvali?«

Helenu je steglo u grlu. »Nisam se... borila.«

Žena je zvučala blago zatečeno, sumnjičavo ju je gledala. »Ali konačna bitka? Nje se valjda sjećaš?«

Helena je par puta otvorila usta, jezik joj se mučio raspetljati. »Mi smo... Otpor je... izgubio. Smaknuća. Na... kraju je... došao Morrrough. Ubio... ubio je Luca. Ubio ga... tamo. Odveli su me u... u skladište.«

»Koji to oni?«

Helena je gorko progutala. »Le... lešine.«

Žena se tiho nasmijala. »Odavno nisam čula nekog da se usudi izgovoriti tu riječ. Svi Neumirući, ma kakvo im tijelo bilo, najuzvišeniji su sljedbenici Arhinekromanta. Za svoju su izvrsnost nagrađeni besmrtnošću. U ovom novom svijetu smrt dolazi isključivo po nedostojne. Vrijeđaj ti, ali tvoji su prijatelji ti koji su sad samo pepeo kojem slijedi zaborav.«

Kucnula je prstom Helenu po čelu. »Ali ti si većinom netaknuta. Čemu sav taj trud? I tko bi uopće —« Ponovno se latila rezonantnog ekrana, bacila pogled na njega pa nestala iza zavjesa.

Heleni je laknulo što je otišla.

Netko joj je izmijenio sjećanja ili um?

Pomislila bi da je to neka varka, ali vidjela je i sama rezonantni ekran. Znala je kako bi joj mozak trebao izgledati. Potreban bi bio izrazito specijaliziran i visok stupanj vladanja vivimancijom da bi se mozak preoblikovao na takav način.

Nije to bilo nešto što biste zaboravili da vam je učinjeno. Ali ona nije imala dojam da je zaboravila išta, osim teških ozljeda.

Nije se mogla prisjetiti nikakvih ozljeda, već samo šoka, tuge i užasa.

Progutala je knedlu, treptala žestoko dok je pokušavala ne razmišljati o tome.

Ogledala se oko sebe, trudila se razabrati gdje je. Što god da su joj ubrizgali bilo je opako učinkovito. Na prsima joj se formirala modrica tamo gdje joj je igla probila put do srca. Boljelo bi ju svakim otkucajem.

Pogledala je niže. Duž oba boka ležaja bile su rešetke, a metalne lisice oko njenih zapešća bile su vezane za njih. Koža joj je bila bolna i puna modrica, a vidjelo se i da joj je oko svakog zapešća vezana i zelena metalna traka, odmah ispod lisica.

Te su joj barem bile poznate. Stavili su joj ih tijekom proslave.

U onoj tami gustoj od krvi, s preslabim svjetlom baklji i previše tijela naguranih u kavez, jedva ih je bila uspjela pogledati. Ali sjećala ih se.

U hibernacijskom spremniku stalno ih je osjećala oko zapešća. Postojale su joj na rubu svijesti, neumoljiva prisutnost koja joj je gušila rezonancu, priječila bilo kakvu transmutacijsku manipulaciju koja bi joj mogla omogućiti bijeg.

Čak i u spremniku je osjećala lunitij u trakama.

Svojom je prirodom lunitij združivao četiri elementa zraka, vode, zemlje i vatre i time tvorio rezonancu.

Sveta Vjera smatrala je rezonancu darom kojim je Sol, božanstvo Kvintesencije elemenata, htio podići čovječanstvo na višu razinu. Rezonanca je u mnogim dijelovima svijeta bila rijetko viđena sposobnost, ali ne i u naciji Paladiji, Solovoj miljenici. Predratni popis stanovništva procijenio je da je skoro petina tamnijeg naroda imala mjerljive razine rezonance. Očekivalo se da će taj broj narasti sa sljedećim naraštajem.

Rezonancu bi se obično kanaliziralo u alkemiju metala i neorganskih spojeva i time ostvarivalo transmutaciju i alkemizaciju. No u defektnoj duši koja prkosi prirodnim zakonima Sola

rezonanca bi postala iskvarena i omogućila bi vivimanciju... kakvu je žena upotrijebila na Heleni... i nekromanciju kojom se stvaralo nekrorobove.

Lumitij je bio element rezonance i mogao bi uvećati ili čak stvoriti rezonancu u inertnim predmetima koji su mu izloženi i time bi oni postali alkemijski podatni. No čisti je lumitij bio previše božanski za smrtnike; pretjerana izloženost izazvala bi bolest od koje tijelo propada, a osobe koje posjeduju rezonancu bi pri izravnoj izloženosti lumitiju mogle iskusiti užasnu, metalnu bol u živcima.

Heleni se činilo da joj nije mučno od lumitija u okovima. Što je značilo da ga je nešto izmijenilo. Oštra energija u njemu bila je usklađena s njezinom rezonancom, ali umjesto da ju učini sirovom, zamučivala joj je osjetila. Osjećala je svoju rezonancu, ali kad bi ju pokušala kontrolirati, okovi su bili poput statičkog šuma u njenim živcima. Ma koliko se trudila, nije se mogla probiti kroz to.

Znala je samo da, dokle god ti okovi ostanu na mjestu, ona nije nikakav alkemičar.